

چکیده پایان‌نامه شماره 17914 دکتری تخصصی جراحی دامپزشکی دانشگاه ارومیه، سال تحصیلی
1402-1401

نگارنده: فرشید داودی

عنوان پایان‌نامه: بررسی اثرات درمانی لینالول بر چسبندگی های صفاقی در موش صحرایی

چکیده:

مطالعه حاضر به بررسی اثرات لینالول در پیشگیری از چسبندگی شکمی بعد از عمل می‌پردازد. 20 سر موش صحرایی نر نژاد Wister به طور تصادفی به چهار گروه تقسیم شدند: 1- شم: در این گروه شکم باز شده و بدون هیچ گونه دستکاری بخیه زده شد. 2- کنترل: موش‌های این گروه تحت عمل جراحی برای ایجاد چسبندگی قرار گرفتند. این شامل ایجاد سه برش در سمت راست شکم و برداشتن یک قطعه 1×1 سانتی متری صفاق در سمت چپ شکم بود. 3- گروه‌های درمانی: این گروه‌ها برای القای چسبندگی، همانند گروه کنترل تحت عمل جراحی قرار گرفتند. موش‌های صحرایی در این گروه‌ها لینالول را به ترتیب با دوزهای 50 و 100 میلی گرم بر کیلوگرم به مدت 14 روز به صورت خوراکی دریافت کردند. همچنین موش‌های صحرایی گروه شم و کنترل به مدت 14 روز نرمال سالین را از طریق گاوژ دریافت کردند. ارزیابی TNF- α ، TGF- β ، VEGF و Caspase 3 با استفاده از روش‌های وسترن بلات و IHC انجام شد. علاوه بر این، بیومارکرهای استرس اکسیداتیو مانند MDA، TAC، GSH و NO در بافت چسبندگی صفاقی ارزیابی شدند. یافته‌ها نشان داد که لینالول به طور معنی داری چسبندگی صفاقی را با کاهش سطوح TNF- α ، TGF- β ، VEGF و کاسپاز 3 کاهش می‌دهد. علاوه بر این، غلظت MDA به طور معنی‌داری از نظر آماری کاهش یافت، در حالی که سطوح NO، TAC و GSH به طور معنی‌داری افزایش یافت. به طور کلی لینالول در جلوگیری از ایجاد چسبندگی و کاهش التهاب، رگزایی، آپوپتوز و استرس اکسیداتیو موثر بود. بنابراین، لینالول به عنوان یک آنتی‌اکسیدان قوی برای کاهش چسبندگی محوطه بطنی پس از عمل در موش‌ها پیشنهاد می‌شود.

کلمات کلیدی: لینالول، چسبندگی، چسبندگی صفاقی، چسبندگی بعد از عمل، موش صحرایی